

těle (§§ 1325, 1326), pro usmrcení (§ 1327), aneb pro odnětí svobody (§ 1329 obč. zák.). Při odsouzení k placení takového důchodu je možno odsouditi i k plnění splatnému po vydání rozsudku. Rozhodnutí č. 14121 Sb. n. s. citované dovolatelem má jiný skutkový podklad.

Čís. 17416.

Ustanovením § 144 a) zák. č. 221/24 ve znění zák. č. 184/28 a vlád. nař. č. 112/34 a č. 143/34 Sb. z. a n. bylo — pokud jde o nositele sociálního pojištění — změněno ustanovení § 1313 a) obč. zák.

(Rozh. ze dne 13. října 1939, Rv I 822/39.)

Žalobce se domáhá na žalované nemocenské pojišťovně náhrady škody tvrdě, že léčebnou péči o něho svěřila svým zaměstnancům — lékařům, kteří ji vůči dovolateli nevykonávali správně. **N i ž š í s o u d y** neuznaly žalobní nárok důvodem po právu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Ustanovením § 144 a) zák. ze dne 9. října 1924, čís. 221 Sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 8. listopadu 1928, čís. 184 Sb. z. a n. a vládních nařízení ze dne 15. června 1934 čís. 112 Sb. z. a n. a ze dne 13. července 1934, čís. 143 Sb. z. a n., podle něhož pojišťovna neručí za škody způsobené činnostmi svých lékařů, porodních asistentek a zubních techniků, bylo — pokud jde o nositele sociálního pojištění — změněno ustanovení § 1313 a) obč. zák., podle něhož ručí ten, kdo je někomu zavázán k plnění, za zavinění osob, jichž použil k plnění, jako za své zavinění vlastní. Podle důvodové zprávy má toto nové ustanovení právě za účel chrániti pojišťovny před nároky na náhradu škody způsobené činnostmi jejich lékařů, porodních asistentek a zubních techniků, neboť by nebylo na místě, aby pojišťovny byly činěny odpovědnými za činnost těch zdravotních osob, pro které zákon předepisuje studia nebo alespoň kursy, zkoušky a předchozí praktickou přípravu, takže jejich způsobilost k vykonávání praxe nutno předpokládati. Odvolací soud již uznal, že dovolatel neopřel žalobu o jiný právní důvod než uvedený, což dovolatel nenapadá. Spor byl tedy odvolacím soudem správně posouzen po právní stránce, když byla žaloba dovolatelova v důsledku ustanovení § 144 a) cit. zák. zamítnuta.

Čís. 17417.

Vydražitele, který nabyt vlastnictví k nemovitosti (její ideální části) pravoplatným přiklepem (§§ 156, 237 ex. ř.), jest pokládati za vlastníka, proti němuž může býti uplatněn nárok na zrušení spoluvlastnictví, třebaž ještě nedošlo ke knihovnímu vkladu nabytého vlastnictví.

(Rozh. ze dne 13. října 1939, Rv I 934/39.)

Žalobci jsou spoluvlastníky jedné ideální poloviny domu čp. 14 ve V. Druhou polovinu nemovitosti koupil žalovaný v dražbě dne 19. listopadu 1937. Poněvadž prý vlastnictví k nemovitosti nelze reálně rozdělit a žalovaný se zdráhá svolit k rozdělení nemovitosti, domáhají se žalobci výroku, že jest žalovaný povinen trpět rozdělení spoluvlastnictví k nemovitosti zapsané ve vl. č. 13 pozemkové knihy kat. území V. veřejnou dražbou a rozdělením výtěžku mezi žalobce a žalovaného rovným dílem. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolání se zabývá jen námitkou, že žalovaný nemůže býti žalován na zrušení spoluvlastnictví k domu čp. 14 ve V., jehož ideální polovice nabyt pravoplatným příklepem dne 19. listopadu 1937, poněvadž jeho právo vlastnické k ideální polovici domu dosud nebylo vloženo do pozemkové knihy. Názor dovolatelův, že žalován o rozdělení společné věci může býti ve všech případech jen knihovní vlastník, není všeobecně správný. Jestliže žalovaný nabyt vlastnictví k ideální polovici jmenovaného domu příklepem, jest jeho právo posuzovati podle §§ 156 a 237 ex. ř., jimiž byl změněn § 431 obč. zák. Příklep jest pravotvorné rozhodnutí, zvláštní způsob převedení vlastnictví vydražené nemovitosti na vydražitele vytvořený exekučním řádem. Vlastnictví tu přechází udělením příklepu. Následující vklad zjišťuje jen dříve nabyté vlastnictví (§ 237 ex. ř.), má tedy význam jen deklaratorní. Poněvadž v souzeném případě nabyt příklep též právní moci, jest považovati žalovaného za vlastníka, proti němuž může býti uplatněn nárok na zrušení spoluvlastnictví.

Čís. 17418.

Bezplatným opatřením úpadcovým podle § 32, odst. 1 konk. ř. při životním pojištění úpadcově ve prospěch třetí osoby může býti placení pojistných premií v posledních dvou letech před prohlášením konkursu, nehledíc k tomu, zda byl v době placení ještě úpadce sám obmyšlenou osobou. V tom směru rozhoduje skutkový stav v době prohlášení konkursu na pozůstalost úpadcovu.

(Rozh. ze dne 14. října 1939, Rv I 976/39.)

Manželé Jaroslav a Marie P. byli pachtýři dvora ve F. Po smrti Jaroslava P. v září 1937 byl na žádost Marie P. jako dědičky po zemřelém Jaroslavu P. na její jmění a na jmění pozůstalosti po zemřelém Jaroslavu P. uvalen konkurs usnesením krajského soudu v K. H. dne 15. října 1937 a usnesením téhož soudu ze dne 19. října 1937. Zemřelý Jaroslav P. za svého života uzavřel řadu životních pojišťovacích smluv a to u dvou pojišťovacích ústavů. Jednak u »S.«, vzájemně pojišťovací